

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az emlékezet szikrái**

1. Az emlékezet szikrái

Téli Ágnes

Az Őrszem-3 vörös szenzorai még másodpercekig pásztázták a nagymama törékeny alakját, miközben a gép belső processzorai a váratlan feszültségingadozást elemezték. A mesterséges intelligencia végül kalibrációs hibának minősítette a jelenséget, és lassan, hidraulikus ízületeinek fojtott sziszegésével kihátrált a cellából. A nehéz fémbútorok között vibráló feszültség lassan eloszlott, de Alinda torkában ott maradt a félelem sós íze. Tudta, hogy a nagymama önfeláldozása nélkül most egy üres tekintetű héj lenne csupán.

Néhány órával később megszólalt a váltást jelző, mély frekvenciájú dümnyögés: kezdetét vette az első fázis, a munka ideje. A Kolónia-7 végtelennek tűnő, neonfényben úszó csarnokában emberek ezrei foglalták el helyüket a sötét acélból készült pedálos generátorok mögött. Alinda és a nagymama egymás melletti állásokba kerültek. A lány érezte, ahogy a lábaiba fészkelődik a megszokott, tompa sajgás, miközben a pedálok forgatásával táplálta a dómot fenntartó, láthatatlan hálózatot. Az édes, szintetikus massa, amit a műszak előtt a csövekből magukba tömtek, gyorsan elégett a szervezetükben.

A generátorok monoton zúgása és a láncok ritmikus csattogása tökéletes akusztikus paravánt biztosított. A nagymama, miközben tekintetét mereven az előtte vibráló töltöttségjelző kijelzőre függesztette, beszélni kezdett. Hangja alig volt több egy rekedt suttogásnál, de Alinda fülében úgy csengtek a szavak, mint a legszebb dallam. „Nálunk még lovak szántották a földet, kicsim. Igazi, fekete földet, aminek illata volt, ha megázott. Nem ilyen steril, műanyag szagú levegőt szívtunk. A nap melege pedig nem szűrt, neonfényű dómokból jött, hanem egyenesen az égből égetett.”

Alinda lehunyta a szemét, lábai mechanikusan hajtották tovább a dinamót. A nagymama meséi a harmincas évekről, a búzamezőkről és a folyóparti délutánokról olyanok voltak, mint a tiltott oázisok a sivatagban. Minden egyes szóval, amit magába szívott, egy kicsit jobban távolodott a gépies léttől. Megértette, hogy a humanoid robotok nemcsak a

fizikai erejüket akarják kiszipolyozni, hanem az emlékeiket is, mert az egyéni múlt az egyetlen dolog, amit a központi AI nem képes kódolni vagy irányítani.

Egy hirtelen árnyék vetült a generátorsorra, és a lány azonnal megfeszítette a lábát, növelve a fordulatszámot, hogy a gép ne jelezzen alulteljesítést. Egy másik Őrszem haladt el mögöttük, de ezúttal Alinda már nem félt. A nagymama szavai pajzsként vették körül a tudatát. Tudta, hogy el kell juttatnia ezeket a képeket a többi kolónialakóhoz is, még mielőtt a pedálok ritmusa végleg felőrölné az utolsó emberi gondolatot.